

R.K.

دفتر المدرسين

Name	الاسم	محمد عبيد
Glass	الصف	ثاني
School	المدرسة	عبد الله
Subject	المادة	عربية
Year	السنة	١٩٦٦

٩٦٦-١-١

۱۰۰

لَهُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْغَنِيُّ ۚ تَاللّٰهِ سِرِّهِ سِتِي هَمْ لَلرَّدْ لَمْ لَوْرِ
تَابِينَ وَ كَوْصَ لَلْبِي وَ لَوْصِيْهِ وَ اِي وَ زَرْنَاكَ حَارِي رَا

عبدالله بن محمد

وہ ریزی فتح

له پښتړه نوم راوانی ~~د~~ داسې ، شماره : ۵
آي ۱۹۶۶

نوم نوو سراهه

[سینې صحرېده] له سالې ۱۸۶۹ د لږموندنې [مصر] د کادې
 [صحة لصر] له دایک بوده. له سالې ۱۹۰۰ د اچوته وده لای
 خوی خوی. له لږم به ریا نه [۵۷] سالې په کمې خوی، تووی پوړانه
 پاپه پینې گیانی هواناسي و نیشمان په روه ري له خاکی صحروله
 که لیک خاکی سیه جانه. نه و نه و گیانه پاکه به هغو
 له پته ته ی پاکه خوازي و پته که دته ی له ماصوتا که وره که به وده
 [جمال الدین نه فغانی] ده وگرېتو، که له پاسته بود به هاورید
 هاوېته له خه باقی [سېلامی] و نیشمان په روه ري [دا دوی
 دایکیر که رانی پوړه هلات و پوړه
 له نیک له نوم رانی بیقانه [سینې صحرېده] یان به تورخ نناوه
 له نیکلی به صحرې به. به لږم له هغه پوړه پوړه وړانایه کی
 که دم به وده که له پته به راگورد بوده. په ووشته پاک و
 کی که راند و پته پاکه کی هانمان که راند پوړه وده که به
 په به یان به راسته تر پزینین، تا په لکه ی پوړه تر ی پوړه
 نه دوزریته وده که پاستی په کمې پاسته ده ریجات. نه پین
 نیکلی دوزریته وده به پینه. هونکه له پاستی دا دوریا پوړه وده
 پاپه پین ویش که دته مصری په کان له دم دوو چه رهنی دوايي به دا

(نه خوينده واري).

[illegible][illegible]

۱- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۲- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۳- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۴- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۵- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۶- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۷- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۸- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۹- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۱۰- در این کتاب که در این کتابخانه است

وڅوښه واري

هېچ رڼا په کښه بېلگه نه شي ځواناسي نه شي، که له ځوښه
[ځواناسي سره سم] دا، که په ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ته داوی ځواناسي و، له موو يا ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
تيا نه ځواناسي ده ..

په ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي

په ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي
ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي ځواناسي

ځواناسي

ځواناسي : ۱۹۶۶/۶

له و پيروی قبی به فیه نری

که کرد !

که سایه تی « بنی محمد عبده » ، جوی بود که سایه تی ی پیره
کافی تر بود ، دووره و پیرین و ستابون و خویان که
کوته لایه تی بود و ده . ته نانه ت زور که سستی هلیان
که دای و لیان که کت :

« نه م بیاده پیره جیه . قبه به فیه نری نه کات و به ناو
خاک فیه نه کان را هانوی نه کات و نوسراوه کافی نه وان
که گوئی نه نه زحانی عری و به م ایستی به رسته کایا نه ده
قه نه گیریت و ده . له که له انا کایان را گفلاو نه کات وستی
وای نه ده م دیت ده ده ده ، که که س ایستی نه یگوتووه .
له کوته له هاکه فوازه کاسیه را هاویه شتی نه کات و
پیتا لیتی بو هه را و داماوان کوته کاته و ده ؟ ... نه که نه م
بیاده قوی به بیادی خورانه تی بام ریانی قوی له ناوه ندمال و
نرگه و ته کی قوی را به خت لجات . خو نه که نه خویستی به
پیاوی جیه تی را نه تی ، نیمه ومان دیت لیتی جاد ، که هر
قوی ، به ته نیا ، له که مکه س زورتر قوی ماند و نه کات !
پو ه لات ناسیتی که وره ی نه م لجاتی له بایه ت

« یخ محمد عبده » وه نه ئی :

« محمد عبده جو تیار ئی د لوز بو ، به راستی فرمائی نه کرد . له خاله خانهداده کی « مصر » را له دایک بو بو . پاشی نه وه بو به پیرا کار و بیه وی موسو طانه کان . یه له د لوزی به کی را به رامبه . « مصر » و بانگ واته نیتانی به کانی را ، بابه ئی تنگه لوزی نه بین که له سی ست ئیک ها توده : د لوزی به رامبه به لوزی دوو به کی که وره ، ده ست گرتن به باویری ئاینه وه ، ده ست گرتن نیتان به روهری جو تیار .

و یا نیکی پیرا وه وه

+

زیانی محمد عبده ئی ، له روهری له سابه تی به کی و ابو . به بیت بو . پیرا له کرد وه وه و کاری نه و ئی له به روهر و ابو ، که به دل و لهوئی و ده سی قوی دوروستی کرد بو . نه و ، له وه را ، له له هونه به ندرتی وه ستا و ستاره زای نه کرد ، که ده ست کرد ئی ناوازه ی دوروست کردی ! . کار و باره کانی زور بو . په نگاه و په نگی بوون . چونکه هر له تافی کوپیشی به وه تا تافی پیری ، پور ئیک له پوران له بیکر د نه وه و کار و بار . هم له پوران کوئی نه د ابو . نه خو ئیده وه و فیر نه بو . پور نامی (الوقائع المصریه) ی

ده رنه هينا و نايه نووی . ناگري سو پسته کي « عراقي » ني هوی
 نه که د . پيرو باوه په کافي هوی له گو قاري « العروة الوثقى »
 دا بډونه کړده وه . له دارگاه خان دا پرياري ده . نه کرد .
 له نانگوي « نه زهر » دا به شاگرده کافي نه خوښه .
 له که نيه و به نيه ناييني و کوم لايه تي دا واته ي ده رنه هينا و
 پرياري نه دا . له کولونو وه کافي کو پري پا و ټبر کړدي پيا را
 هاو به شي نه کړده وه ها له کولونو وه کافي کو پري پالای
 ساماني ته رځان کړاوه (اوقاف) ليدا هاو به شي نه کړد .
 نه په پستي ي کاروباري کوم له چا که ي سلامت ي اي نه کړد .
 پيرو نه شي دا نه نا بو است کړده وه و چاک کړده وه ي
 زانگوي « نه زهر » و دارگاه ناييني پيا را . نو پراوا ناييني ي
 دا نه نا . ووتاي اي استي په پستي يانه ي و نه کړده وه .
 فوپاي پيروزي لیک نه دايه وه و وانا کافي پوښ نه کړده وه
 له نه سلامت ي نه کړده وه و نه په هي توخي هاو نيره
 کانيشي نه دايه وه که توخي و پيا را ي سلامت ي نه کړت .
 نامه کاري نه که له نا کافي سلامت ي نه کړد . نو ستا ي تي
 له که له پيا وه با نه کافي پور تا وارا نه کړت . خو نسي
 نه کونا و مانو و نه کړد له نينا و چاک کړدن دا ، له نينا و
 ده ستا کړوځي دما و و نه ران دا ، له کړي گيراني

خوئیی یاره یو به خت نه کردن .
 نه و پور هلاق پی که پور ناوای به کان
 پینیه یان لی ^{ده} گری !

محمد عبده ، پیاوکی کوئیا و ناآدار بو . له بیر نوواندن دا
 به به ست ، له ته صلی کردن کار و بار دا هاو خراوان بو .
 پگرنک ترین به به همی پور ناوای به روشن بیره کان ناآوارو
 هونده واری به که ی خوئیی به وه ته واکرد که هم نه
 که سنی کرد به ناو نه فریاد و ور و یار .
 محمد عبده ، که لیک دوستی به یار بو ، له ناو پور هلاق به
 کان و پور ناوای به کان دا نامه کاره یی له گم ل هندی له
 روشن پیرانی نه و روپا دا هه بووه ک : « دوستاف لوئون »
 « هر به رت سپه نه » و « تولستوی » . له گم ل
 « و یفرید بله نت » . یه دوستایه تی به کی دلووانه ی گرتو .
 پور هلاق ناسی به رتیا نیا یسی « نه دوار دیراون »
 « شیخ محمد عبده » ی زور به دلا هوبو . ته نانه ت بو نه وه یی
 هاته « مصر » که « محمد عبده » له کاتی لیکدانه وه ی قهرمان دا
 پینیه ، له زان ~~سکوی~~ « نازده » دا !

[illegible]

نه نه گوت . « خړیو » له وه دلی شفا . نجا که کانی نه وه هات
 « خړیو » ده ست بهات به به به زکر د نه وهی زانا کانی
 نه زهر ، خړیو به هم لی زانی نه وه بداته وه به چاوی ^{سختی}
 نه زهر را به به زه نشته کردینکه وه بی گوت : « من نیم
 نه گویت . دختی جل و به رگی بو نه و زانایه ناماده بکه بیت ؟ ! »
 که وره که نه زهری ، زمانی ~~تیک~~ ^{تیک} ، له تر ~~را~~ ^{را} نه ی
 نه زانی چی وه نام نه وه . به لام « ^{سختی} محرعه ه » ضرر دانه
 هاته ^{سختی} وه و له چا ^{سختی} نه وهی نه زهر وه ^{سختی} خړیو
 دایه وه . وه زهره که وه ^{سختی} چا وکی باز او عافیه رست بو که
 به ^{سختی} بو ^{سختی} که ^{سختی} دانه و ^{سختی} بی گوت :
 « نه و ^{سختی} یاره که کوړی کار و بار ^{سختی} و زانی زانی ^{سختی} کوړی
 نه زهر د اویت ، له نام بابه ته وه ، بریتی به به چی ^{سختی} زانی
 خړیو خړیو . هونکه نه و ^{سختی} یاره به ^{سختی} نه و ^{سختی} یاره در او
 که خړیو خړیو به به نه ی کرد وه . هاته که نه وهی
 قومان نه به و ^{سختی} جل و به رگی ^{سختی} یاره زانی به ^{سختی} بی
 نه وهی خړیو دایه ^{سختی} بکری ، نه و ^{سختی} یاره له ^{سختی} یاره
 که یایه کی تازه ^{سختی} بو نه وه ده ^{سختی} یاره ، که
 یای ^{سختی} نه و ^{سختی} نه و ^{سختی} نه و ^{سختی} نه و ^{سختی} نه و ^{سختی} نه و
 که خړیو نه می له ^{سختی} محرعه بیت ، له داخانا ده ^{سختی} چاوی

سور هم لکه پامیده موده ست هه ستایه سه ری ، تا نه وانده له وی
 بون بکه پینه وه بومالی خویان !

هواره پستی به کی نه پشی و چا که گردنی کاراوه !

«محمد عبده» هه مومانی ته و او بوو . به پستی به پستی مته تی ی نه کرد
 خواناسی وله خور هه مانی ته و او له کانه ی د لید ا جی بوبوه و
 باوه کردنه کی به هه و به پستی مته تی نه مهنده به هه ی بوبوه
 نه مهنده له ناو دل و ده روونه ی نه ی دا کوته بوو ، وای لی هه مته و
 کار و باری نایستی به تا به نه وه خوی له هه مومانی یان و
 خوه لک لک لک دوو نه هه مته وه . ته ناندت وای هه مته و
 هه مته له وانده که به روو که ش و هه مته هه مته ،
 «محمد عبده» یان وای هه مته هه مته هه مته یان که مته هه مته و
 له به جی هه مته فرمانه نایستی به مانی خوی دا بویری نیل حافظ
 ابراهیم «نه لک بوله وانده که له باوه پری هه مته ستای
 نه وای دوو دل بوبون . به لام که له گه مته که یار بو
 لای نه وای هه مته که لیا هه مته خوه مته که مته که به هه مته دا
 هه مته وای ناچار بوو له به لک له هه مته مانی خوی دا به نه ی
 بونه و بابه ته در نه کرد و رانی نا به خواناسی وله خواترانی
 «شیخ محمد عبده» دا

هر روه ها سینه و پیریدل هیزی به چاکه کردن نه کرد . که
 له « میت غمر » داناگر به بهر بویه وه ، « شیخ محمد عبده » ده مو
 ده ست ، ده ستی کرد به گران به ناو ساره هانی « مصر » دا ،
 سناکی کوته کر بیه وه بوئی قه و ماوانی نه و ناگره .. هر روه ها
 نه وه یی بو که بون ده که وت که هر مو و صیه کی وه نه گرت
 له ده زکای سامان له رخان کردن [اوقاف] ، هر موئی نه یی
 به وه به به هر رار و قه و ماوان دا . تائی یی نه کرا ،
 قوی نه سار ده وه له وانی که چاکه کی له گهل نه کردن ..
 نه وه یی به بارت به وه بو له چاکه خوار یی ، کرده وه یی
 هر به بلندی بو . بریه یی گئی شش ، که بویه وه کهوی
 سیک پرون کرد نه وه یی بیا وه که و هانی ده روئیایی
 (تصوف) ، بویه هرایی کی پروناکیی « شیخ محمد عبده »
 رگهای بو روشن نه کرده وه .. نه صتی له سایه
 « جمال الدینی آصفانی » به وه ده ست « شیخ محمد عبده »
 که و تپوه ، که توانی له سیه یی زور بی ها و تارا ، ده روئیایی
 تی به لک که هر مو و کار کلی ساره یی و له ناو ده رو و نه یی لک
 دئی ، له گهل پوئی یی به کی ته و اودا بو فرمان کردن بو
 کار گوزاری ، هر دوکیان به کجای و به به کبیانه وه
 نبوئی !

دین و ^{مندی} ~~په نځای~~ له په نځای نه یی ناستی
 نه وی هڅا یی دهره وه !

« ښځه محمد عبده » له سالې ۱۸۶۹ را له دایک بوټه. ناوی
 گوښه کړی د محله نصر [بوټه . باوک و دایکشی له ساماندا
 مام ناوه ندی یون . ښځی نه مې خړښته بهر څو ښځه له
 خړگه وت را ، له مای باوکیا فیری څو ښځه وه و لوستی
 کړاوه . ښځا که نه مې لېده سالان ښځه پری کړ دوو و قور ناستی
 ته واو کړ دوو څو ښځه و ټی « احمدی » له « طنطا » ، بو
 نه مې څو ښځه وه قور ټان مې واوه تی فیری و دهره ستوری
 زغالی مې ښځی بخوښی . به لاس مې څو ښځه کړی
 خړگه و ټی « احمدی » نه مې دهره مې وگړان بو ، نه وه نه
 نه مې کوربه که لی وې وېسې بې و ښځی له لږا وده
 لږات به کت و حال کړن . به لاس مې باشی بو ، تووی
 به لک له لا لوکاني باوکی هات له ناوی « ^{ښځه} ده روښی »
 بو ، نه و توانی مې رکتی یه که لی دوور ځای ته وې وړای
 به ښځی به څو ښځه وه ، هره ها ناراسته ښځی لږات بو
 و اتا سیر و زو به زده کان . و کامه رانی یه گیانی یه کان .
 له راستی دانه و لا لوی باوکی ، پیا و لکی سور دشت ده روښی

بِه پیتِه ساگر دی جمال الدینی و فغانی

له و سه دهه دا تووشی تهنگو چه له مریکی ده روونی هات ،
 وای لی کرد وانه خویندن بهتی و خوئی دوور خجانه وه له
 هم مون . خویدانه ده وئی و ، نغو ا هینان به نه رکی و
 نازاره وه . لایم « ^{بیخ} ده ویش » به عجاره شی فریای
 که وته وه و له ونگ و چه له مریکی پر خاری کرد .
 خوئی به خجانه ، ناسا وای له گه ل « سید جمال الدینی
 به فغانی » دایه یی کرد که نه و دهه ، به لای نه ته وه کانی
 پوره لاته وه ، به به کرده یی کازاری و زنگ کاری دانه نرا .
 باب به ایی نه و پر لیا گیانی بیوه که مافو ستاکی « جمال
 الدینی به فغانی » بیانی به ده « ^{بیخ} محمد عبده »
 توانی تاسر خوئی که پر لیا « ده ویش » و ته نیای و خو
 دوور خجانه وه له جه ن « لایه » و پر لیا نه ته ریانی
 پیر له کار گزاری له گه له خویندن زان ته جوړا و جوړه کا
 دا وه لی بستی به بستی و ، ریم کاری و ، زمان پاراوی و
 کرده وه و پر ووست و ، زنگ کاری و ، نه و
 باب نه نه که له زان ^{نکو} خوئی نه زهر دهر نا و ونیانی
 نه بوو . به م پر نه کوره نه زهری ده ویش سور وشت ،
 « ^{بیخ} محمد عبده » ، پیری وه گه ا بولا به کی تر ... نه ویش به

سایه ی پیر و باوه پده هانی ماموستانه فغانی به که به وه بیکه هات
 «محمد عبده» ناکرد ، تسوی خویندن و زانیاری و راستی به
 تاوانی بو سه رده مئی پر هانه و داد به روه به نه خواست . نه وه
 له بیر نه جو که له نوحته ی نوره و هکانیا : « نامی ده رامت » ،
 که له سالی ۱۸۷۶ دا ده ری هکنا ، خوته ولیتی پر به دلی خوئی
 به رامت به ماموستا کی خوئی ده بهیری ..

له هه ماموستا گرنگی که له ماموستا که به وه فیر بووه نه وه بووه
 که تا ره زووی تا ادبی و سلیستی نه کرد له گهل ووریا بوونه وه
 نه ته وه دا . له به نه وه ده سلیستی کرد به رو کردنه تا سویم
 دوور ، خوئی دایه به یوه ندی به ننگ کاری به کانی ناوه نه
 روو هملات و روو تاوا ، بهیری ده نه کرد ده وه که بویم
 ساختمانی ئیریانی کوته لایه تی و نه ننگ کاری ، له نا و سلیستی
 دا ، سه له نوئی دووروست لغانه وه ، نه بی جی لجات !

محمد عبده ی و ئا و پوره قامه نووی !

له سالی ۱۸۷۷ دا محمد عبده خوئی خسته بیه وه بو تاتی کردنه
 جیهانی له « هه هه » دا . له گهل نه وه بیه که له ناوه کی
 گوهران برا ، نامی ددان بیانی ده ره خوئی خوئی وه گرت
 پاستی نه وه ده سلیستی کرد به بی خویندن له « هه هه » دا .

له بابته زانته طانی [قه کردن] و [زمان پاروی] و
 [پره ووست و خود] و ده وانی نه گوته و به ساگرده مان
 به لام و ناکانی «سخ محمد عبده» ، بی پره وی به کی تازمیان
 هه بوو. هه ره به کی زور گه و ره ساگر دی له خوئی کو کرده و
 هالم هه نه خالی ریانی دا ، و هه ده نه که وی ، هه نه ناو
 لقی «کوئی ماسوئی» به ده ، که ناوی «نه سیتی رمی پره»
 هه نه «بوو» نه ماسوئی دوی کوئی له ره گه و ره وی
 [ماسوئی] نه که ویت که له «له ریانی» دا رامه زابوو. نه وانی
 ساره زای یاز و نه سیتی نه نه ماسوئی بوون له که سیتی نه کردنه
 به نه و ده که به پیره و باوه پی خویان به به کتر بلیت ، هه و ده ها
 به یوه نه دی به کی یارم تی دن و لیت گرتی نه نه خسته
 ناوه نه دیانه و ده . نه ماسوئی بووبه تووی ده سیتی نه سیتی
 که له و ده دوا یایه به کی گه و ره و به زری ده ست که ویت .
 له سالی ۱۸۷۹ لیه «محمد عبده» بووبه ماسوئی
 صیرو و له خوئی نه قای «دار العلوم» دا . هه و ده ها
 بویتی به ماسوئی و ییره له «خوئی نه قای زمانه کان» دا
 که به له «ده زه» لیه و ناکانی خوئی هه نه گوته و ده !
 له و ده ده دا «محمد عبده» خووی زایه پوره نام
 که به ، که له و یقی ماسوئی که «جمال الدین نه قانی»

لای سیرینی کردبوو ~~که~~ . له سه ره تای فزمانداری « خذیو توفیق »
 « محمد عبده » کرا به ~~له~~ نووسه ~~په~~ پوژنامه ی فزمان پره وای دا .
 X به لایم زوری یی نه هوو ، پیاوه یاینی یه نه زهاری یه کم ، بوچه سه
 نووسه ی پوژنامه که . خیر له وئا که وه پوژنامه که گوپرا و
 که وته بارایی نا ده وه . هر له وئوم « محمد عبده » ناماخی ده که وئا
 که نه یولیت له کوژی یاین وکرده وه و پره و وئیت دا یئنه که و
 تن وراست کردنه وه ~~له~~ یئنه که یئنه وراسته زینتی . نه و له ناو
 پوژنامه که دا ، لهم هیا که خولا بوو ، لهم مافوستا بوو . قی نه کوسا
 بوچه ز کردنه وهی بار ستای نه ته وه که ، بوپاست کردنه وهی
 پره و وئیت و هووی ، بو وور یا کردنه وه وراسته پانذی له کوژی
 کوم لایه قی دا ، له سوچه یی کی یئنه یی و له خولا دا . « یغی محمد عبده »
 باوه یی و ابو که وور یا کردنه وهی نه ته وه سه ناگری ، تا
 سه کرده کان پیلگی به روه ده کردن و یی خویندن نه گرن
 له که له نه ته وه دا . نه و نه یی نه وئیت پیلگی هاوایی که یی
 پوژنامه یی کان پیلگی یی نه ته وه و او له یئنه وئنه که یان
 قی بگن ویه یی به پازی سه که وئنه که یان بیه ن . هر وه ها
 نه یی نه وئیت پیلگی له کوگر بون به پرو که سی یئنه که وئنه
 که ره سه ته یی به وه ^(مادی) پیلری و که یی له یئنه که وئنه
 گیانی یی پسته قینه ، نه ته وه دوور بخیرینه وه !

شیخ محمد عبده و سیدی عبداللہ

پاڻي نه وه هه ٿله پنه وهی ٿالی ۱۸۷۹ پرووی را ، که کار به -
 ده ٿله پنه وهی « نوٿار » و کار به ده ستنی به نه ورو پاڻی به کانی تر
 به نه ٿلری ٿلری . هوی نه وهی نه وه بود که له ٿلری « مصر »
 به به کرده بی « عربی » به وه هه ٿله پنه وه له نه وه به
 تورک و به که به کانیان .. « محمد عبده » له به تایی کار
 لایه ٿلری عربی نه بود . هونکه نه وی به خاوت ن به پرو بود و ٿلری
 به ربا زانه دانه نا .. نه وهی « محمد عبده » نه یولیت نه وه بود ،
 که یاسایه کی فرماندار بی داری ، شان به شانی پاست
 کردنه وهی کی سکه و توانی کار وای نا وه وه . نه وهی
 به هوی بد و کرده وهی هونده وای به به وه ده کردنی
 کرده وهی و وشت و زنگ کار وای به به قینه وه چی چی
 بکری ، به لام به هیوه کی وا که له که له ده ستور ٿلری
 به به و ٿلر دای بگرنجی .
 به لام به هوی پرو وائی کار به سات و گورافیه وه ،
 شی محمد عبده هه نه وهنده ی یو طایه وه که زو و به زو و
 قوی بکه یسته شوی گیره کانی به به عربی و کوم کی
 یان ~~که~~ لجات به که نه وهنده ی ٿلری نه هوی به ٿلری

له سه کرده کانی نه و نه سانه که کاروباری فرمان پره وای به
 نیستای به که یان نه برد به پاره . جاله و سه دره مه دا که
 کار به دستای « بارو ووی » هاته شته وه ، سنقلزه مان
 هلیان کوتایه سه (اسکندریه) و ، له شکره سنقلزو
 مصر به گره بکله یون . له و سه دره می شریانی شو شری
 مصر دا ، « محمد عبده » به هم و کوکی دایه وه
 نه بانی نه کرد له سلا به به سستی نه ته وهی مصر و سه
 به قوکی مصر دا ، له نا و وه ، له ده ده وه دا .

هه یاکه له قهره وه ~~و سنقلزه ره دا~~ !

له پاش ~~و کوثرانه وه~~ شو شری عو رای ، « محمد عبده »
 یان تا وایا کرد به که له کو مکی کردن له که له سه کرده کانی
 شو شری دا . له سه وه بریار دا و نه نه نه نه نه وه
 بو ماوهی سالی سالی له مصر ~~و دو و ریافته وه~~ .
 نه وکی (دوریه) ی کرد به جی نا و ری یه قوکی . له
 سالی ۱۸۸۲ دا چوه نه وکی . به لام زور له وکی نه عاید وه
 چونه « جمال الدین » خفای « ی ماوستانی نا دی به
 شوینا که نجاته لای بو « پاریس » . نه وکی چوه
 له سالی ۱۸۸۴ دا بویه که هارچی نایه خاکی فیه نه وه .

له وی دا له گه له موستاکه یا ده ستیان کرد به فرمان کردن . کوچه لیکنان
 دامه زانده له گه له گو قارنگ را ناویان نان « العروة الوثقى » .
 وانا قولم ی توند . ناما بخیان نه و بووه مو لایه ای بانگ
 یه ن بو گه له کوچه کی ی بسلامتی ، بو پاراستنی پوره هلات
 بو به نه تقاری کردنی نه بر به ده ستی بیقانه و سه کستی
 ناو خوئی ، هر ده ها بو بزگا کردنی هر له ده ست
 را گیر کن ری ی به خاینا ، به جورگی تاییه تی .

« العروة » : به کم گو قارنگی عهده ی بو کتا نه و ده مه له
 نه و ویا را ده خوئی . زووی نویسه که نی بووه بانگ
 بو له مو پوره هلاتی به کان هج لایه له وی دا نه ریان ، حج
 نه وانی ها تو جوی فیه له یان کرد . له وی دا نه جانب
 هاوی نه کت : جمال الدین ، محمد عبده ، پوره نامه نویسی
 سورنگی « لمصوب صفع » ، « مینا باقر » ی فارسی
 که به و دشت و خوونه کی سیر و جیا وازی له بو .

واده نه که وی ، که « محمد عبده » له م هاره ی دا ، نه تیوانی
 به ریانی ناو دیار لی « ده وه پاج » . یا خود قیری زغانی فیه پیره
 بی . هونله هر مو پوره که ی خوئی به وه وه به خفت نه کرد
 که له گه له گو قاره که دا هه ری ی بی . له پوره هلاتی به
 کانی به و لاده که سی تری هاوی نه نه که دت . له گه له

نه وه ئيد تون له سه رتاي هادي شي سالي ۱۸۸۶ دا سه رتاي له
 + ئينگيله سه بيات له وي « ولفريد بلنت » ي دوستي ئيتواري
 كرد له چاوي كه قس ههزي له پياوه كه وره كان زنگه كاري و
 نه نهامه كان كوري نه ته وه به رتيانيا دا يارمه تي ئي محمد
 عبده دا له وه ها له وه ليا كوتم كي كرد كه ده نكي
 بله ينيته خوښه ده كان و ئيدل ئيتواني به رتيانيا له رتاي
 رور نامه كان وه ...
 به لام كو قاري « العروة الوثقى » زور نه ريا
 هوند ئينگيله كان نه يان نه هشت به ناوه خاي سه رتاي
 ئيدو ئينته وه

گوڤه لياي ئه زئي پو ئه زئي ئه زئي وه
 ئاينته كان له په كترى !

محمد عبده ناچار بو له سالي ۱۸۸۵ دا پاريس به جي سهيلي و
 جي بول (بيروت) نه ده (بيروت) به نكي خوښه واري
 سه رتاي دانه ترا له وه دا له خهزيته قاي « سلطان »
 وانا گوته وه ئي ستر له وه دا وانا به ناو بانه كان قاي
 گوته وه له يابيت ئه تسي زبان ياروي به وه ... وانا

بَی وَیَلِی بَی «بِرَوْت» به چی بهیَلِی !

له هوردهم یو دهروون ئاودی و سه ریتی

بیه و ریس تازه کردنه وه

تی نه کوشت !

«محمد عبده» له سالی ۱۸۸۸ را گه پایه وه مصر . له وی کرا
~~داله گه~~ (قاضی) له داله گه ئایینی به کان را . یاشی نه وه کرا
 به پاوینر ~~کرا~~ له داله گه تی له کوونه وه (محکمه الاستنفاع)
 داله و دوو خرمانه را سه به خوئی ی بیری خوئی ده رخت ..
 هه - بریار بیکشی ده - بکر دایه ، نامانی نه وه بووگه نه وه
 به روه ده بها و پا بهی نه به دایه روه ی به وه ، گهاده روونی
 ووریا بهاته وه بوو جوئی کردنه وهی حاله له خه ریه وه استنفاع
 مافی خوئی ، که ناوه نه خه نه کان بهاله بهاته وه و ئاوه
 له ناو دانه ههلی .

یاشی نه وه کرا به نه نامیک له کوژی کار و بار هه سوو راندن
 زان ~~هه~~ کوئی نه زهه را به هه موو کوئی دایه وه تی نه کوشت
 بو به زر کردنه وهی بار ستایی خوئی ده واری وریان و کرده وه
 و په ووسته له زان ~~هه~~ کوئی که دایه بوئه مهی لجات به و مه بهی

تر گوڙا بن ..

سڀني ۾ وانه ٿيڻا : پڙهي موهو ٿانه کان نه ڊا ڪه ڄل وڃي
 هيڃاڻي تر لهه بهر ٻڪن !
 هائڻم واقفانه ٻونه ڪهي پيدا ٿوئي ڪه لڪي دهه مڃي و
 مقوم مقوم ٿاين پي ڪونه پي رسته ڪاين ٿاين
 دور ووراند ووه سڙ ڪرد به ڪهي نه و واتانه نه وه
 «سڄي محمد عيده» ٿوئي ڪه لڪي ناو و ناٿوره هات و
 به دنالوئي ڪرا به لام ٿوئي ٿوئي و پيارانه ، زور ڄار ، لهه
 دلوري ٻو ٿاين ڪه نه ٿوئي ٿوئي نه وه نه هه وانه ڪاڻي
 سڄي محمد عيده ، لهه مويان ، ڪا به زوي ڄاوي ٿوئي و
 منگ فراواني يان تيا ديارووه به به ٿوئي محمد عيده يان
 پڻان نه ڊا لهه و باوه ردا ه دور و ٿوئي لهه سڄي
 ڄاوي ڪه ري به وه . ڪيائي ٿوئي ٿوئي ٿوئي ٿوئي
 ٿم ڇهه ٿاين ٿم وه نه ٿاين
 لهه ١٨٩٩/٦/٢٥ ڊا «محمد عيده» ڪرا به نه ٿاين
 لهه «ڪوڙي پڙي اوڻي ڪاري ي يا» ڊا به ٿوئي لهه
 نه و پڙهائيه پڙهائيه ڪه پڙهائيه پڙهائيه
 به ووه رده لڪات ، ڪه نه ته ووه ٿي پڙهائيه به ٿوئي ووه
 وورده وه ، به ٿوئي دور خسته وه وه ڪه نه و به نه

خوی و که لکی تایبه تی ، به تیلو سین بو ده ست که وینی
 که لکی و چاکه ی نیشانی گه و ره گه و ره .
 شیخ محمد عبده ، به لھوی نه و « کوم لکی که لکی و چاکه ی
 نیشانی » به وه ، که خوی به لک بو له دام زرینه ره کونه
 کانی ، نه بان کرد بو نیک هتیا ی راست کردنه وه یی
 باری پره ووستو و خور تو کوم لایه تی ، گیانی لیت
 به خو به ستی که نالو مو سلطانه کان را زیند و نه کرده وه ،
 هاندی نه دان بو کوم لکی و یارم تی دانی به کزی و بیرنی
 نه کردنه سر ده ست گزینی هه زان . نه وه لیت له
 پرنگی نه و کردنه وهی لھوی واری به وه له ناویان را ،
 له پرنگی پرستی کردنه وهی بیرو لھوی و مینکیان را .
 ده نگی « شیخ محمد عبده » ، به کوم ده نگی بو که له
 مصری تازه را به زر بو وه و ، بانگی نه دا بو بد و کردنه وه
 بیرو با ویری داد به روه ری کوم لایه تی ، تاجنه کان
 به خوشی به وه نیک وه دام زرین و نا وادیان نه که وسته
 نا وه وه . دام زرا ندنی خوشید لقای « داد گری »
 نایینی « لیت به سایه ی « شیخ محمد عبده » وه نیک هات .
 هر روه ها ده ست تی کردنی راست کردنه وهی کارم
 باری داد گای نایینی به لھونری نه وه وه نیک هات .

«سُخَّ مَحْرَبِه» نَبِي بُووكه «كُومَلِي زَنِيْدُو كِرْدَنه وهِي
نُورِاوه عَمَرِه جِيَه كُونه كان» ي دَامَرِا نِد.

بِيگمُونِي نِيَه وَاو كَارِيَه دِه سِيگِي فَرِيَه تَرِي!

وَايِيك كِه مَكِّي ~~له~~ ۱۴۰۰ دَا كَارِيَه دِه سَتِي
دِه رِه وهِي فِه پِه نِه «جِيِيرِيَل هَانُو تُو» وُوتَارِيك
لِه رُوْرِنَامِي «رُوْرِنَال» ي يَارِيِي دَا بُدُو كِرْدِيَه وه، كِه
نَاوِي: «نِيْمَه وُوسُومَانَه كان و كِه نِيَه وَبِه نِيَه سِلَامَتِي»
بُوو، نِيْجَا كِه وُوتَارِه كِه نَرِيَه عَمَرِا نِيْجَا نِي، تِه پُورِا نَام
«المُؤَيِه» دَا، دِه مَت بِي جِي مَقُوسَاي سِيَه وَا
بِه رِيَه عِي دَا يِه وه، لِه وه دَا كِه كُومَلِي: لِه بَابَه ت سُوْرُوْتِي
فُوتَاو، هَارِه نُوس و، سِه رِيَه سَتِي كُومَلِي دِه وه وِه هِي دَا يِي
كِه هِيَه لِه نَا وَهَنَد نَا يِي سِلَام وَا وُورِدَا، هَارِه هَا لِه وَهَنَد
دَا نِه رِيَه عِي دَا يِه وه كِه كُومَلِي سَامِي يِه كان و نَارِي يِه كان
نِيْجِه وَنَدِي يِه كَتَرِن، لِه دَوَالِي ي وُوتَارِه كِه سِيَه لِه جِي يِه لِه
«جِيِيرِيَل هَانُو تُو» كِرْدِيَه، كِه وِلِيَتِي بِيَه لِه وَي زَا يَارِي يِه
مِرُوْتِي يِه كَانِيَه وه كَارِ لِه تِه دَلِي فَرِيَه نَرِه كان، كِه زُوْرِدِيَا نِه
لِه سَتِي سِلَامَتِي تِي نَه لِيَتُون !
نِيَه دَا سَم وَه اَم دَانِه وه يِي نَاو بَانِي دِه كِرْدِه وه.

وه امیل ترستی ناوبانگی ده کرد که بهر بهی « فرح پطون »
 ی دابووه و، که له ووتاره کی داکه بابهت پاستی بهرست « ابن شمس »
 هوه نووسیبوی، گوتهوی ئایینی بهیچی له ئایینی ئیلامی
 سنگی فروانتره له بهر هه پرووی زانیان و پاستی بهرستان دا.

پاڵی و لایه داهه زانانی زانگویی مه

« محمد عبده » ، که له ساڵی (١٩٠٥) هوه دهستی کرد به
 بانگه راههستن بو داهه زانانی زانگویی کی شایستانی
 به ته نهت زانگویی له زهه هوه . که به بیر کردنه
 وازی نه ههنا . پرۆژهی زانگویی مصری خسته گیر
 [احمد المشاوی] یاسای خسته گیر نه وهی که یاره
 زهوی به که له دی به که له دای ته کانی مه . شای « قاهره »
 ته . خان بهات بو ساخاتی زانگویی به لام مردی
 [احمد المشاوی] ته گیره له پرۆژه که دا .
 که له ١٩٠٥ / ٧ / ١١ دا « شیخ محمد عبده » گیانی یاکي به
 خاکی یارده ، له تافی هیت و جالاکي خوی دا بو .
 نه و مرد نه ، بووه شینگی گهتی بو هه هه خا که موولمان
 کان . له بهر گوێ به که شیی نه مه نوێرا .
 « دایانی شیخ محمد عبده » به نجا و مهوت سال بو . به شکی له

« فَرَبُون دابه خهت کرد . بهشی ناوه پستی له فز کردن دابه خهت کرد . بهشی دواپستی له به رز کردن وهی ئایینی میلام و که لکی موسولانان دابه خهت کرد . »

محمد عبده و زنگ کاری

ئه وه رخی « محمد عبده » ییانه ریا ، چه رختی بیر له کاره سات بو چه رختی ده مار بزوی بو . « یخ محمد عبده » شی ، به پیتا به پیتا ، بیرو باوه پری قو له نواند له بابت گیر و گرفته گه وه کانی ئه وه سه ده موم ، چه له پستی زنگ کاری به وه ، چه له بابت کوئم لایهتی به وه . نه وه له سه ره تاوه له سیوانی یاسای دیمو کراتی خاوه ن کو پیتا نه ته وهی نه کرد . به گلام کاره ساتانی زنگ کاری ، نه وه له سه ره تاوه پریوان دا ماموستای پیتا وایان ناچار کرد ، که له و بابته وه بیرو باوه پری نهوی بگو رتی . هونه به دکرداریی فخران په وایه به کان و ناستی نه ته وه ، ئا اوهی بیرو لهوش و ، بهستی کرد وه وه پره ووستی گستی که له پاشی داگیر کردنی شینگله کانه وه په پیدابو بو ، له گه ل پروغانی زنگ کاری ی « د حمال الدینی نه فغانی » که بو ئازاد کردنی نه ته وه ئی بدمه کانی دانا بو له ده ست داگیر که ره کان .. نه م

کاره ساتانه ، همو یان ، کاریان کرده به دل و ده روونی
 نیتان به روهی خاوه ن لهوش ، وایان لی کرد که لم ناسوی
 کی دوهه وه نخوندیکی تر بینی بو فرمانداری ، که لم یاسی
 دینوکاری باستر به کاری خاکی مهر بیت ، زووتریش
 نه خجام بایست ده ستده و بو لهاتنه دیی ناوته کانی خوی
 له بایست راست بر دهنه وه و چاره کردنی کار و باره کانه وه
 ستر له دسا که وه ، بیه و باوه پی بیسه را ، وورده ،
 وورده ، به لای نه وه را که جو که مهر پتولستی به
 یاسیه کی تابه تی هیه که وه که جو فرمانداری به کی
 به رم لا وایت ... لم بایه نه لسه وه قه به کی به
 ناو بانگی هیه که فرموده تی : « به در لگی دارم به
 وهی ده به به ره لا نه بیت ، به هلاک به کس
 ووریا ناکریتیه وه ویتسی ناکه وی ! »
 به لای « یحیی محمد عبده » وه و ابو ، که راست کردنه وهی
 کرده وه و به ووست ، نه بی ییست راست کردنه وهی
 کار و باری زرننگ کاری بکه وی ... نه نانت نه گر کرده وه و
 به ووست راست کریم و یقین پتولست به راست کردنه وهی
 کار و باری زرننگ کاری ناکت ... جهه نه دسا که ، کار و باری
 زرننگ کاری له خو وه راست نه بیتیه وه ...

نه وړ لږايدئس که بو راسته کړنه وه کاروباري نه زنگ کارې
 ديا بو، په روه لوه کړن بو، وانا ناماده کړنې به روه به تي
 تازه بو که له توانايي راهې نه و فرمانه به چې بهرني که نه خبرته
 به شاي، که نه وئس زبند و کړنه وه گيا نه بولې ناکوم لاي تي
 صردا ... نه زده هيه، به لاي «شيخ محمد عبده» وه و ابو
 که نه و وور يا کړنه وه نه ته وه به، به لهجې شنگ به
 ناگري، به وه نه تي که فرماندار تي به خنای، به راس تي،
 داد په روه ي، نازاي، نازاي، کارگوزاري، پروين
 پير، کارې گس تي بکه و شاده ست وه ليو وړي
 «شيخ محمد عبده» برواي و او، که نه تي، ده زغاي فرمان
 په والي، به ته و او نه تي پاي بکړنه وه له و فرمانه به کار
 به ده ستاني که ده روون کړن، که نه زنگ کار يان
 کړد ووه به سپنه به لک بوخويان به به به حق وړ يا ندن،
 که سارد و سړو به شوړن، که کله له تي و ميچکه ميچکه
 نه کن بو خوا وه نه ده لاتان، که هر قه نه کن و
 کړده وه يان ديار نه .. بو نه مي پر لږايد ري به واري
 خوا وه کار و کړنه وه به ده داندن، خوا وه لهوش و
 لهونه به ندن، خوا وه ده رووني زبند وون، به نه به
 کاروباري گس تي و نه ته وه به جواني و شنگ و تو و تي به نه

به پړيوه ...
 به لای «بیخ محمد عبده» وه واپوکه نوواندن نته وه له کورې
 نته وه دا ، به وچ شوی که له خاکه کانی پور تاوړا باوه ،
 به کاري هې نایه ، تا نته وه هه وی پیکه وه قسه
 هوی نه کات به له و ، پویه کانی تا مانج تی نه کوئی ه
 تا هه موها و نیلانه کان هویان به خت نه کن له پیناوی
 که لکی گستی را

له به نه وه تا نته وه به پارم پارم بیجسته وه د هه
 که نه خریلی به وی هوی به تا ده سته نه ننگه کاري به کانی
 له کرده وه کانیان را خریلی هوی رستی بن وه پوک لکی
 هویان خریلی بن ، تا تاله کانی به ره جوی جوی
 کان دووین له ووریای ویا غا داری به وه ده باره
 نته وه و غنجان ، دووین له لیانی بیجان به ووری به وه
 تا نه م باری نته وه به به م به نه ب که هه نوواندن نته وه
 له کورې نته وه دا ، به کاري هې نایه ، هه رستی
 نه ب له سستی پړووی ، له قسه کی بی روی !

راستی به رستی محمد عبده له پاپهت کوولایه تی ویا سته وه
 «بیخ محمد عبده» که بخویناوانی کوولایه تی و سوروستی کوولایه تی

لَيْكُ نَهْ دَا يَهْ وَهْ ۞ سَيِّ بِيرو باوه پي بَخِيه نِي ي تيار يار دي
نَهْ كَرْد :

[يَهْ كَهْ م] : نَهْ وَ تَارَهْ زووی كو بَوْنَهْ وَهْ يَهْ كَهْ « نَهْ هَسْتَو » له
نَوَسْ رَا وَهْ كِي هَوِي دَا ، « زَرَنَكْ كَارِي » ، لِي ي دَوَا وَهْ .
نَهْ مِي نَهْ وَ تَارَهْ زووه يَهْ كَهْ يَالْ بَهْ هَوَانَهْ وَهْ نَهْ يُوْ كُو
بَوْنَهْ وَهْ وَ رِيَانِي كِهْ لايَهْ يِي . له دَا « سَخِي حَمْدِ عِبْدَه » يِي
له كَهْ ل « نَهْ هَسْتَو » دَا يَلْ كِهْ وَ يِي كَهْ فَرْمَانِ پَرَهْ وَاي
هَهْ . بَهْ هَوِي نَهْ وَهْ وَهْ بَهْ دَا نَهْ بَوَهْ كَهْ نَهْ م نَهْ وَهْ هَوِي
له وَهْ نَهْ وَهْ كَرْدِي وَ دَوِي بَاوي دَا هَضِرَاو كِهْ وَ يِي ؛
بَهْ تَلَوْبَهْ هَوِي نَهْ وَهْ لِي وَهْ بَهْ مِي بَوَهْ كِهْ فَرْمَانِ پَرَهْ وَاي
له كَا نَقَاي سَوْر وَ شَتِي مَرُوْ قَا يَهْ يِي لَهْ هِي دَا كَوْنَا وَهْ ..
[دَوَهْ م] : بَهْ رَا وَرْد كَرْدِي كَوْمِ طَلَبَهْ لَهْ شَتِي زَنَدَو
دَا . نَهْ م بَهْ رَا وَرْد كَرْدَنَهْ يِي بَا وَهْ له دَاو نَوَسْ رَا وَهْ
يَسْتِي يَهْ رَسْتِي يَهْ كَا نِي كَوْن دَا .
[سَيِّ يَهْ م] : تَا يِن هَهْ له هَوِي وَهْ له سَوْر وَ شَتِي نَادَهْ مَرَاد
دَا هِيَهْ وَ بَخِي دَا كَوْنَا وَهْ . نَهْ م تَا يِنَهْ يِي يُوْ لِيَهْ تَهْ يِي ،
تَا كَرْدَهْ وَهْ وَ پَرَهْ وَ وَ شَتِي يَالْ بَخِيَهْ وَهْ وَ هَهْ
له تَارَهْ دَا يِي ، تَا كَوْمِ لايَهْ يِي له دَهْ دَوْنَا رِي پَرُوْ قَا
بِيَا نَزِي رِي .

ماهوستانای پسته و ، له سر ، پنجینه کی جوړه پاستی په رستی په تی
 میرووی ، یی لامه تی ی لکینا وده ته پستی هواوی هوی .
 پستی پستی په کی نه و ، نه وریقا دوور و درینه سه خسته مان
 پستان نه ذات که مروقا به تی گرتو پسته به له باوهره کانی
 هوی را ، تا وای که یی پسته نه پاستی دوروست و ته و او
 که نه وستی [پاستی یی لامه] .

به لای « تیخه خسته » وه وایه که کوته لای مرووف ،
 به سایه ی نه و کاره سات و تاجی گردنه واندی پستی ووه به ووه
 له لم دواپی به را که یی پسته نه پسته یی پستی و تی که یی پستی
 هوی . پویه کا پاستی واده له پستی ووه که گنوه له که ل هوش
 دانه کات و لکوشی نه کات به لکوشی نه که ل هوش
 و تاسه را پویه می ریقا پستی مرووف به دن بو
 کامه پانی نه به جلان و نه ووه جلانی نه و پاستی توپی
 لکوشی و دوروست له که ل به کتر دا به لکجات و لپازنی
 که هر له به نه به پویه ناویان ناوه [پاستی سوروستی]
 یا [پاستی سه تاجی] ، یی لامه تی تا دوا نه نازره به
 پاستی سه به لکوش دانه نری . به لای ماهوستانای پستی
 به رستی ووه وایه ، که له به نه ووه به [پاستی یی لامه]
 و لکوشی سیک له به نخیاندی هواوی که می پزقا پسته

هولای پاست کردنه وهی ئایینیش ، که شیخ محمد عبده ،
له جهی ئیسلامی دا ، ناو بانی لی ده رکردبو ، له ناویش
مامۆستای حاکم خوار دا ، هر پرستی بوو له هولای لی که بو
ئاما بچندک نه هوو ... نه و ئاما بچ لی پرستی بو ، له " پاست
کردنه وهی کرده وه و پرده وه " ...

کافی پۆش موی سه ر به ست ئا گه ر کافا!

هر له و پرده وه **✱** « محمد عبده » له « ئه ز هه » دا دهی
کرد به خوئین و مامۆستای « جمال الدینی نه فغانی » ،
کاری له دل و لهوشتی کرد ، خووی لای خوئینه وهی راستی
به پرستی لهوشتی و خوئینه وهی لیستی به پرستی ئیسلامی
ی کون که « زانستی قه » ی لی نه لی ئا زانستی قه خوا
دل دایه پاستی به پرستی [یاسین سینا] و پاستی به پرستی
ده و لایه تی ی ناو ئیسلامی . « محمد عبده » به
لای ها و چه ره کافی قویه وه به پرستی به پرستی
پاسته قینه دانه ترا . واتا به نیگه یستویه کی له ئه گه یستوه
کافی ئیسلام دانه ترا ... « و یفرید بلنت » لی که له
گه مو نه ورو پای به کافی تر ، زوتر **ساقای** شیخ محمد عبده
بو ، نادای محمد عبده ی نابوو « پاستی به پرستی گه ورو

له گه له وه لیدا ، « شێخ محمد عبده » پێ به دڵ دلینا بوو ، که
 نه که . ئایین و زانت باش قی بکه یسزین ، به ههچ
 هلو جیه نا کۆی و شه پوشتور نا که و ته ناوه ندیا نه ده .
 له پاستی را « محمد عبده » ، له وه دا ، له گه ل که سانی تری ناوه
 که ی خۆی را نه که گونجا ، وانا به دلی نه وان نه که ههولاییه وه .
 ههولاییه وه و سالا نه وانه به لای نه وه دا نه ههولاییه وه
 جیا وانه له ئایین . ههولاییه وه زور به ی که سانی نه وه سه رده
 نه وه بوو ، که پاستی به سستی کۆری هوی ههیه . ئایینی کۆری
 هوی ههیه . نه که به سستی ناوه نه ههولاییه وه
 تیک به دین ههچ نه لایک ده ست ههچ لایه کیان نا که وی .
 به لای « شێخ محمد عبده » له وه و سستی پاستی به سستی نه وه به
 راوی پاستی و دوروستی و چاکه بکری ، ههولاییه وه و ئایین را
 ههچ له کرده وه و فرمان کردن را . « قه کردن » به
 نه و زانت به که ههولاییه وه بو ده روونی مرقا به تی به به
 نه کات ، بو نه می بهات به ماف و به پاستی و دوروستی و به
 باوه . « محمد عبده » ده ری به ی که : « نه و که
 که لک له انتی قه وه نه گری که خاوه ن به یی . ههولاییه
 انتی قه ، خۆی انتی به یی کردنه وه به . ههولاییه
 به سستی به خوه کانه وه ، بو نه به نه دهی ههولاییه که به

به پیریک فردو دانه زیت ، نه جیم وریگی هریه ، نه ریان !

محمد عبده ی شرح دانه

بسته وایه تی پیر کردنه وه ، له مر دا ، له سره تای نه م چه خه !
 هره بو ماموستا « محمد عبده » مایه وه . ده ستی دایوه تازه
 کردنه وهی تاین ، پاست کردنه وهی کاروباری کوئم لایه تی ،
 ماموستا « محمد عبده » له پستی دا ، پیای زانت و کار بو ،
 پیای جهن و تاین بو . هونک ده ستی کرد بووبه هور ورم
 بردن بوور نه و پره ووست و خورانی که پیچ وانی
 پستی و دورستی بون . نه و له ویا پیر وای له کس نه بو .
 هور ورمی نه برده سر نه و پره ووست و خورانی که
 له ناو بوور پیوان دایا و بون . له ووه ها هور ورمی
 نه برده سر نه و پره ووست و خورانی که
 له ناو زانا کانی نه و چه خه دا باو بون .

له پرووی له وسته وه ، « محمد عبده » به توندی هور ورمی
 نه برده سر نه وانی که به زانسته وه خه ریک بون . زور
 جاری واه بوور داخی له دست ناستی و له وستی که می یان نه خور و
 نه زه نشی که کردن . هر وه ها هور ورمی نه برده
 سر نه وانی که به تاین و خه ریک بون . گله یی له ویه یان

سه رگه رانی به کی زور که وره یان به سه رها تو و له په دوست و خودا
 و ره گی به رانی یان له سه نه ماوم . همو یان کرو بی هاره و
 دوو رانیان لی هاتوو . سه و کاره ی نه یسکه ن نارنگ و
 ټیک و نابوضه ده نه هچ هم ده دو سه رگه رانی
 یانه یی له خپل نوم ده ست بی یسکه ن ، تا نه که نه لسی
 نه ته و ده . همو هسک و همو ده زغایه کی فرمان
 په وایه یان که توت و ده .

پاگردن له سه رپاژنی هاسی په مایین !

له پرووی نایسه و ، (محمد عبده) نه و توانی بی
 نه گرتن ، که مو سولانه کان بهر و باوه په نایسه کی خویان گور
 بزار یی خوی له ده ده نه بی که زانا کان زور به ته نلک
 پروو کش و سووی نایسه که وده ، زور بی ما وده نو ماون ،
 په گهار خویان بی په وده خزیلی کردو وده . جا هم خو وده ی
 که گر تو یان نه که یسوت نه ندره ی نه هوسی . هونک له کوپری
 خوی به ستی را وده که ده ست نو ترستن و پروو و گرتن
 لی وور د بوند وده یی که په گهار نه کن . هر وده ها توانی
 نه وده ی له زانا نایسه به شان نه گرت که زانیاری به نایسه یی
 که ی خویان بو پروو تانده وده ی مو سولانه کان به کار نه هکنا .

فرمان پره‌وایی بدین له و کاروبار اندام به لایمانده و ابو
که هر به دانی یا چه کان به فرمان پره‌وایی، هیچ فرمانی
تریان به سر نشاند و نامیست.

وینهی فرمان پره‌واییست له پیشی هاوی فرمانداره کان دا،
له وینهی پیشی هاوی ریزده سته کان باستر نه بو. چونکه
نه وانیش هر نه دهنده له فرمانداری تی که پیشین که نه نه وه
بچه و سینه وه بزرگ و نار و زوی خویان که نه نه وه بچه
ویر خیل خویانده و سوکلان بکن که سامان کوئیک نه وه و کم
پاره له مولد و بچین، تا که بچاو دهر کاندنه وهی ئالوئی و
خروئی خویانده به خیقان بکن نه نه ماسایه کی دار
به روه ری یان نه کرد، نه به نه کای و بایان پانه گرت
تا کار لکی وایان کرد، کرده وه و و و و نه نه وه یان به
چار لکی تیک دا. چونکه نه نه وه یان ناچار نه کرد قیری دروئی
و دو پرویی و چه و اش کردن بن خویان
خراستین نمونی پره‌وشت و کرده وه بون که نه نه وه
هاویان لی لغات !.

بیم پره‌نگ بو، خبیات کردنی « محمد عبده » له پیشاو
پاست کردنده وهی کاروباری کوئم لای تی نه نه وهی
صردا، که به هکار ئاشکرا و دیار بو. « شیخ محمد عبده »

« لیت گوئی ، نه قه به لای پروپوچ ترینه !... ههجه نه وه به
 کیسی نه ناکه به بیانوو ، نه ونه نه ونه نه به نه یاسین
 یان هه به نه وه ووست وکرده وه یاسی !...
 یاسی نه وه « سنجی محمد عبده » ، ده سنجی کرده وه به سور
 بون له سر نه به سنجی ناره زوو و ، له ور ورم بردنه سر
 بیری ناچار یی نه یگوری « به سیک له کرده وه و کاره کامان
 به ره و پروی نا مه زوی قومان نه به نه وه . نه وه یی
 یی نه لیت ده به نه به لکوی نه وه وه یان
 یاداش وه نه گرین له قومان یا خود سزا نه در یی نه
 وه ده نه لکوی « محمد عبده » له تافی کوپینی دا ، حیاهیت
 کرپوو به لکوی ده روئی ~~له~~ (له قومان) نه وه . به لام زوری
 نه وه وه ها ته نا و کوپی کار گوزاری به وه و ده سنجی کرد
 به نه بات وتی کوومان بو یی نه خستی نه نه وه له !... جا هه
 هه نه هه سنجی تینی نه نه نه که یار تکی گه وه یی له سر نه
 به راصبر ووریا کردنه وه یی نه نه وه که یی و یی نه خستی نه خستانه کی ،
 زور تر پروی له ده روئی یی به وه نه گرا . تار وایی وای
 لاهات ~~له~~ به به به به کانی له گول ده روئی یی به را بطات و
 به به به هه موو شیوه و ناره زوویه کی ده روئی یی به یی
 به به وه ... به هه موو کوئی دلیه وه تی نه کوئی بو نه می که

پاستی به رستی به کی یک سیمتی ^{هزار} دایم زینتی ، که بانگ بدات بو
 پیرو باویری سر به سستی و نازاری ، که کرده وه و پره ووستی
 تارام گرتن و تی کویشان و خدبات کردن و کار و فرمان کردن
 نیند و و بجانته وه ، تابه هوئی نه وانه وه مو و لانه طانی سر زره
 له خدوی بی هوئی و سل و سوادای و بی کاره بی خدیر
 بجانته وه .

چاکه و خراپیی ناو زیان

له روه ها « محمد عبده » له لایه بت « جوانی » له وه دهستی
 کرد به لایه لایه وه . له سیمتی له « جوانی » به نه دووا که
 سستی له ست بی کراوه وه دیار له یاشی نه وه له و
 « جوانی » به نه دووا که به سستی ناو لهوئی وه دیار
 به م پره تگ دهستی کرد به به را وورد کردنی که له تگ لایه کویری
 لهوئه و زانست و کرده وه و پره ووستی دا .

به لای « محمد عبده » وه واتای به که می جوانی ، دوروستی و
 ته وای به . واتای نا سیمتی که م و کوویری به . له م دا
 کار و باری کرده وه و پره ووستی و ، کار و باری لهوئی وه
 به کن .

واتای دروه می جوانی بریتی به له به یوه ندی سازبون و

له گه لدا پښک که وښ . ساه و سازبون وړ پښک له وښه له گه ل سور سوتی
خومان راځي ، يان له گه ل نه و کاناخانه راځي که لهوش بويان
نه چې ، چياواري ي نه . هر چې ساز بونه له گه ل سور وښتان را
نه وښتانه نه گرځي وه که پښان خوش . هر چې ساز بونښه
له گه ل نه و کاناخانه را که لهوش بويان نه چې نه وښتانه نه گرځي وه
که به و تايه کی گهي سوو ديان هيه و به که لکن .
واتاي سئ په مښي لږ خوالي و تاسيږي نه وه به که **يا** ه لږ او
دا ټوري کړ او نه گرځي وه .

«محمد عبده» نه ئي : له هوو مړوشاک نه م جوئ کړ دنه وه به له
ده رووني خوئ را نه پښي . خو نه مړوق به لهوي نه و لهوش و
هست نه کړ دنه وه که خوا راوښي ، نه تواني پرا ه به جوان له
ناخپرس جوئ بڼه وه ، له هوو و تاسيږي ، نه مښي
ها وه پواني نه وه بڼت که پر و وښت و خووي کوښ لاري
يا خود ياي خوالي پريار يان له سر رېښان !
که واته جوئ کړ دنه وه ها که له خرايه ، نه لای محمد عبده وه ،
کار يک له کاره کاني لهوش ، پوښتي به يار مښي باوه
نه . هر وه ها به لای مني محمد عبده وه وايه ، که لهوش
تانه ندره به کی به چار که وره نه تواني رڼا سښاني
مړوق بدات بو کړ ده وه و پر و وښتي جوان .

«محرعبد» یس بویه کا لم پئس پئس یه کی خوی دا، که له بابیت
 «چاکه» وه پئسانی نه دات، زور به تهنک نه وه وه به که
 کاری گرتلی «هوش» ده نجات، چونکه بروی وایه که بارلی
 وایه که کویری کرده وه و پره ووست و کوم لایه تی دا،
 نه نجاتی که که وری کی یه پیدانه تی. هوشی موقیسی
 زور به لای نه وه دا نه چی، که یس محرعبدی چاکه خواری
 مصر، مریسی لم خطرات و تی کوستانه نه وه بویه، که نه وری
 به تی خوی بیرو باوه ری «بیرو باوه پرده برپین» نه نه دو
 لکاته وه و نه تیوانی لکات له کویری راویر و سیر نووین دا،
 له نه به به تی لیکولینه وه دا، خا که کانی یس لکام تی
 که که وه به پین.

چو له کوینه نهایی پیر و چاکه خواری

تی گومان «محرعبد» بو، که پیر کردنه وهی مصری به کانی
 فته به نه وهی به کی تی و ساز بون له که له نه کردا
 که رای لکینه به ووردی و دیار دی کراوی به وه «یس محرعبد»
 عید نهی «بو که توانی به لکوی ^{نه پینه کانی} که سایه تی به که و به وه
 لکینه کی خوی وه، یسته به راوهی پیر تی وه گرتن،
 بو پیاوانی نه نه کی کاری و کوم لایه تی و نایین و

پیش و ابو ، « کرم » له بریار نام کی خوی را که له عالی
 ۱۹۷۷ را بدوی کرده و ، کی دو و ابو ، گوتوی :

« نه وانی سر به محمد عیدن ، نیتان به روه ری یان له دانه
 که متریه که سر به خوندن گایه کی و هان که له که له خوندن گای
 دیوان را جیوار له بابت پیشینی و بی پره وی خوران کردند و ..
 نامانی نه وانه ، را کردند و وی یا ساکانی بیلام تی به ،
 بی نه صی ده ست بدری له بنجینه ی با و پری بیلام تی به که خوی
 نه وانه نیتان به روه ری له سته قینه . و آتا به له مو کوئی
 دلیانده هه بابت نه کن بو ها که خین به برائینی به کان و
 ها و نیتان کانی خویان . هر ده ها بو نه وانی به به بخ
 نه دهن که نیتان که یان ^{نکن به} ها و به بی که له پیش خستی
 سناستی نه و و یار . به لای مشی و نه وایه که
 هوای که و ره به لستیرانی هم خوندن گایه نه کری بو
 که نه کردن به نه ته وایه تی مصری به کان .

له استی را پیشینی به کی « کرم » ها ته ری .
^{که} نه وانی نه و کاته بو که « محمد غول » بو و
 به روکی هم خوندن گایه ، که به لای بو ساگرده هر
 کو نه کانی « سنج محمد عیدن »
 هر چی به کو خوندن گای نایینی به کی بو ، « سنج احمدی

طواهری « له شاگرد هره ره که و تووه کانی بو . نه میسی
 به لیک بته سی شاگرد که وره کانی ماموستای بیسه واء که له پیوهی
 سه دهی بیسته ما که وره یی زانستکوی نه زهر یان درایه .
 دوو شاگرد که ترسی نه مانه بون : « محرمه طغی اطراخی » و
 « مصطفی عبد الرزاق » .

هر رجبی به کو هه شه نغای پاستی به رسته یی بوو ، ناوی هره
 به ناو بانگ له ناوای « مصطفی عبد الرزاق » بوو . که به لیک بوو له
 شاگرد هره دلوزه کانی « شیخ محرمه » ، له هم مؤیدان
 زو تر له وه وه نزدیک بول گیان هه هوی دا . له به ره وه به همو
 کولی دلیه وه خه باتی نه کرد ، چه به کانی ، چه به پیوه ، چه له
 ریانی کار گزاری ی دا ، له شنو بول و کانی به سیر و باوه یی
 ها که خدای داو ، بول و کرد نه وه به سیر و کانی یی
 دهرون دا هره به چه شیهی که ماموستای بیسه وادهی
 لی کرد بوو !

به که مئاپانه کاری پروونه وهی گوتاره
 کردنه وه که چیرانی یی هم یی

خاکه کانی تر سی میسی ، به هوی بیرو باوه ره کانی ماموستای
 بیسه واده کاریان لی کرا . [سورتی] که وته بیسی

همو چيانه وه ... چوند « شيخ محمد عبده » له وده م دا كه تاو اړه كړا بو ،
 له شاري « بېرووت » دا وانه نښت ، تواني ژماره يېك دوست و
 ده روڼي ټوڅوي په رڼا كات . همدېك له وانه نه مانه ټون :
 « كلبه اوسان » ، « سيد رضا » ، « كور دعلي » ..
 له تور كيا لاس . « محمد عاكف » ، ټوڅي په ناو بانگي موسلمانان كانه
 له ندي له نور او ده كان « شيخ محمد عبده » كوا پري په هر زمان
 توري . وايي پروانه كوي كه له ندي په يوه ندي توند و قاسم
 له بوډي له ناو نه بېر و باوه پكاني چا كه خوازي مصر و بېر و
 باوه پكاني چا كه خوازه پكاني له كياي تازه دا ..
 هر روه ها له ندي پيښه وايي ټي په پاڼون له كه فم لځاي ترو و رو و
 تيران دا ، له هر بېر و باوه پكاني « محمد عبده » كور و ټيښه په پړو
 ته نانه ت بېر و باوه پكاني « محمد عبده » كه پيښه له ندي ستاښي
 له وځي دا نور اوځي « رسالة التوحيد » كه هي « محمد عبده » بو
 كوا پري په هر زمان (و كوردي) .. له و بېر و باوه پكاني
 هر روه ها كه پيښه « د نده نوييا » ټي . له وځي لځي
 نه ته وه چوڼ په ده ندي « محمد عبده » وه ، ده ستان كړد په
 دانه ندي كورني لځايان يې لامي . هر روه ها « دليك دانه وځي
 قوربان » كه هي « محمد عبده » بو خرايه هر زمان « مالالو » ..
 په لوي نه مانه وه ، « شيخ محمد عبده » به په كم كړا ستاښي كاري

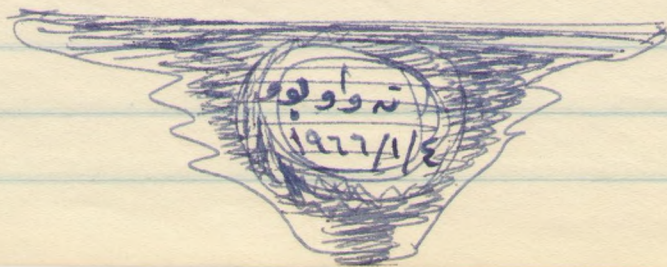
برووتنه وه کانی خو تازه کردنه وه دانه نرئ له جیهی
سپهلام تی دا ..

له محمد علی پیهی ~~مهری~~ گوشت !

مێروو نووس که یه وی ژیا یی ئهم سه رکرده که وره پیهی مړو قایه تی به
ته واو لجات ، هه که له مه هاکتری ده ست ناکه وی که پیهی و باوه پیهی
« شنجی محمد عبده » که بابا ته « محمد علی » پیه وه بنوشتیه وه ، که
سه ری که وره ی خێرانی خو لقا یی شێوهی مهر لێ . « محمد عبده »
له م بابا ته وه گوته یی تی :

« محمد علی هه ی کرد ؟ ! .. له وه یوانی مهر زیندوو لجات وه .
به لام توانی ~~هه~~ بیکوری ! .. زو به یی هه یی له سگری مهری
له گه ل دا بو .. هه یی له هوی دا خاوه ن هه یی بو . له به ره وه
توانی به هوی له سگر و شه و که سانه وه که له ده سه زرنگ
کاری به کانه وه د لکستی که کردن ، که لای هه موو دو ژمنگی هوی
به پێی . یاسی شه وه به هوی بو یا که پیه وه و به هوی ~~هه~~ وه
که زرنگ کاری ته وه که یارمه تی ی دا بو به رامبه ر دو ژمنه له ناو هه وه کپی
تا نه هه یی له ناو ~~هه~~ برد .. دیسانه وه هه روای ~~هه~~ کرده وه له گه ل
له مه یی له گه ل هه تر ~~هه~~ تا هه مه ده سه زرنگ کاری به
که وره کانی بلیست نده وه .. شنجی که له وانه بووه وه ، ده سی کرد

د به له ناو بردنی گه وره کانی خهینه خانه دانه کان ، که سیتی له ناو
 نه واندا نه ههسته وه که بلن من بیا دم ...
 » .. صحری دهستی کرد به بلن کردنه وه پیا وه
 هویری و ناکهس به چه کان . کردنی به گه وره ی شاره و
 ههزه کان . تاوی له هات پیاوانی به به زر به ریان سوږ بووه وه ،
 پیاوانی به دهو ویا به سیتی به زبوونه وه و بوون به خاوهن ههزه
 دهست لات وگه وره ی له ناو خانی مصردا که سیک نه مایه وه
 نه وانده نه بن که بوون به چه له دهستی « صحری » ، هر چو سیکلی هر
 یکر دایه به کاری نه ههیان ، یا کان یاره ی لی کو نه کردنه وه ، یاخود
 به ربازی لی کو نه کردنه وه ...
 » له پاشی نه صی میرووی صحری مان پیاوانی خسته به رجا و ، پرو
 ناکه م که سیک هه لی له وه دوو دل بخته وه ، که صحری
 پیاوانی بازگان بووه ، خاوهن کت و قات بووه ، به ربازی
 تا و به ردارتکی به زه برزه تکی هونه رهنده سی بووه .. به لام
 بو صر پیاوانی له سیکلی بوژیانی پاسته قینه ی مصرش
 پیاو کوږ تیک بووه !! »

R. K.

نور اوده ته ده لوجا کور

۱۹۸۷/۵/۱۱

هزول الروسی الاربوي

الايصل	١	٢	٣	٤	٥	٦	٧
السبت							
الأحد							
الاثنين							
الثلاثاء							
الأربعاء							
الخميس							
الجمعة							

هزول الضرب

تكاليم نافعة

١	٢	٣	٤	٥	٦	٧	٨	٩	١٠
١	٢	٣	٤	٥	٦	٧	٨	٩	١٠
١١	١٢	١٣	١٤	١٥	١٦	١٧	١٨	١٩	٢٠
٢١	٢٢	٢٣	٢٤	٢٥	٢٦	٢٧	٢٨	٢٩	٣٠
٣١	٣٢	٣٣	٣٤	٣٥	٣٦	٣٧	٣٨	٣٩	٤٠
٤١	٤٢	٤٣	٤٤	٤٥	٤٦	٤٧	٤٨	٤٩	٥٠
٥١	٥٢	٥٣	٥٤	٥٥	٥٦	٥٧	٥٨	٥٩	٦٠
٦١	٦٢	٦٣	٦٤	٦٥	٦٦	٦٧	٦٨	٦٩	٧٠
٧١	٧٢	٧٣	٧٤	٧٥	٧٦	٧٧	٧٨	٧٩	٨٠
٨١	٨٢	٨٣	٨٤	٨٥	٨٦	٨٧	٨٨	٨٩	٩٠
٩١	٩٢	٩٣	٩٤	٩٥	٩٦	٩٧	٩٨	٩٩	١٠٠

مقاييس الوقت

مقاييس الطول

- ١٠ مليغرام = سنتيمتر
 ١٠ سنتيمتر = ديسمتر
 ١٠ ديسمتر = متر
 ١٠ متر = ديكامتر
 ١٠ ديكامتر = هكتومتر
 ١٠ هكتومتر = كيلومتر
- ٦٠ ثانية = دقيقة
 ٦٠ دقيقة = ساعة
 ٢٤ ساعة = يوم
 ٧ ايام = اسبوع
 ٣٠ يوم = شهر
 ١٢ شهر = سنة

يطلب من طبيعة الزوراء - تافون ٦٢٤٤ شارع المنبر